

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 142/2013
13.11.2013. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Невенке Важић, председника већа, Предрага Глигоријевића, Љубице Кнежевић-Томашев, Веска Крстајића и Биљане Синановић, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Снежаном Меденицом као записничарем, у кривичном предмету окривљеног А.Т., због кривичног дела неовлашћеног држања опојних дрога из члана 246а. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости Републичког јавног тужиоца Ктз број 763/13 од 18.10.2013. године, поднетом против правноснажне пресуде Апелационог суда у Нишу Кж1 бр. 637/13 од 27.05.2013. године, у седници већа одржаној дана 13. новембра 2013. године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

УСВАЈА СЕ захтев за заштиту законитости Републичког јавног тужиоца Ктз. број 763/13 од 18.10.2013. године, **УКИДА** пресуда Апелационог суда у Нишу Кж1 бр. 637/13 од 27.05.2013. године и предмет враћа истом суду на поновно одлучивање.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Врању К бр. 34/12 од 15.11.2012. године, окривљени А.Т. оглашен је кривим због извршења кривичног дела неовлашћеног држања опојних дрога из члана 246а. став 1. Кривичног Законика, те осуђен на новчану казну у износу од 40.000,00 динара. Истовремено је одређено да је ову казну окривљени дужан да плати у року од 15 дана по правноснажности пресуде те да, уколико новчану казну не буде платио у одређеном року, суд ће је заменити казном затвора рачунајући сваких започетих 1.000,00 динара новчане казне као један дан казне затвора.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Кж1 бр. 637/13 од 27.05.2013. године, преиначена је пресуда Вишег суда у Врању К. број 34/12 од 15.11.2012. године само у погледу одлуке о кривичној санкцији, тако што је окривљени А.Т. због напред наведеног кривичног дела осуђен на новчану казну у износу од 100.000,00 динара и одређено да је ову казну дужан да плати у року од 30 дана по правноснажности пресуде, те да уколико окривљени ову казну не плати у одређеном року, да ће иста бити замењена казном затвора тако што ће се за сваких започетих 1.000,00 динара новчане казне одредити један дан казне затвора.

Против правноснажне пресуде Апелационог суда у Нишу Кж1 бр. 637/13 од 27.05.2013. године, Републички јавни тужилац поднео је захтев за заштиту законитости, због повреде закона из члана 485. став 1. тачка 1. ЗКП у вези са чланом 162. став 3. ЗКП („Службени гласник РС“ бр. 72 од 03.09.2009. године), са предлогом да Врховни касациони суд уважи захтев за заштиту законитости и донесе пресуду којом ће укинути побијану пресуду.

Врховни касациони суд је одржао седницу већа у смислу одредбе члана 488. Законика о кривичном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11 и 121/2012), о којој није обавештавао јавног тужиоца и браниоца, налазећи да њихово присуство не би било од значаја за доношење одлуке, па је након разматрања списка предмета и побијане пресуде, по оцени навода у захтеву, нашао:

Захтев је основан.

Како је одредбом члана 604. став 1. ЗКП („Службени гласник РС“ бр. 72/11 и 121/12), који се примењује од 01.10.2013. године, прописано да ће се законитост радњи предузетих пре почетка примене овог законика оцењивати по одредбама раније важећег Законика о кривичном поступку („Службени гласник РС“ број 72 од 03.09.2009. године), то је Врховни касациони суд у овом смислу и испитао побијану пресуду, обзиром да је донета дана 27.05.2013. године.

Одредбом члана 360. став 3. Законика о кривичном поступку, који се примењивао до 01.10.2013. године („Службени гласник РС“, бр. 72 од 03.09.2009. године), прописано је да ће се оверени препис пресуде доставити тужиоцу, а оптуженом и браниоцу сагласно одредби члана 162. законика.

Одредбом члана 162. став 2. истог законика прописано је да ће се окривљеном који нема браниоца, лично доставити пресуда и друге одлуке од чијег достављања тече рок за жалбу.

Одредбом члана 162. став 3. законика прописано је, између осталог, да ће се, уколико је у питању одлука од чијег достављања тече рок за жалбу или жалба противне странке која се доставља ради одговора, а достављач није могао сазнати нову адресу окривљеног – одлука, односно жалба, истаћи на огласној табли суда и протеком осам дана од дана истицања сматра се да је извршено пуноважно достављање, док је одредбом члана 166. став 2. законика, прописано да се лицима лишеним слободе писмена достављају у суду или посредством управе установе у којој су смештени.

Према стању у списима, у поступку који је против њега вођен у предмету Вишег суда у Врању К 34/12 од 15.11.2012. године, окривљени А.Т. није имао браниоца. Првостепени суд је покушао да окривљеном А.Т. достави пресуду К. број 34/12 од 15.11.2012. године преко адресе – насеље Б., па како окривљени није затечен на овој адреси, то је првостепени суд наведену пресуду окривљеном доставио истицањем на огласну таблу суда дана 21.01.2013. године, а након што је пресуда скинута 30.01.2013. године, списи предмета су заједно са изјављеном жалбом Вишег јавног тужиоца у Врању достављени Апелационом суду у Нишу на одлучивање.

Поступајући на овај начин – достављајући окривљеном А.Т. пресуду Вишег суда у Врању К 34/12 од 15.11.2012. године преко огласне табле суда, првостепени суд је повредио одредбу члана 162. став 3. Законика о кривичном поступку („Службени гласник РС“ број 72 од 03.09.2009. године) обзиром да нису били испуњени законом прописани услови да се првостепена пресуда истакне на огласну таблу суда и да се протеком рока од 8 дана сматра да је достава пуноважно извршена, јер се окривљени у периоду када је покушана достава првостепене пресуде налазио на издржавању казне затвора у Казнено поправном заводу у Нишу.

Наиме, према стању у списима Вишег суда у Врању К 34/12, Основни суд у Врању је дописом Ик 20/12 од 26.10.2012. године обавестио Виши суд у Врању да је за окривљеним А.Т. била расписана потерница, да је по потерници лишен слободе и спроведен у КПЗ Ниш дана 23.10.2012. године, те је Виши суд у Врању дао налог да се окривљени приведе на главни претрес заказан за 15.11.2012. године.

Чињеницу да се окривљени у време достављања првостепене пресуде налазио на издржавању казне затвора, Врховни касациони суд је утврдио и на основу извештаја Казнено поправног завода у Нишу број 24/1-14837/2013-06/6, из ког произилази да је окривљени А.Т. приведен у КПЗ Ниш дана 23.10.2012. године ради издржавања казне затвора у трајању од једне године и три месеца по пресуди Основног суда у Врању К 329/10 која је преиначена пресудом Апелационог суда у Нишу Кж1 бр. 3663/10 од 21.01.2011. године, те да је истек ове казне предвиђен за 22.01.2014. године.

Како се, дакле, окривљени А.Т., у време доношења пресуде Вишег суда у Врању К.34/12, као и у време достављања ове пресуде, налазио на издржавању казне затвора у КПЗ Ниш, што је суду било познато, то је Виши суд у Врању био дужан да поступи сагласно одредби члана 166. став 2. ЗКП – да окривљеном писмени отправак пресуде достави посредством управе установе у којој је смештен, а не да, како је то учинио, окривљеном пресуду достави преко огласне табле суда, на који начин је поступио супротно одредби члана 162. став 3. ЗКП („Службени гласник РС“ број 72 од 03.09.2009. године), како се то основано истиче у захтеву за заштиту законитости Републичког јавног тужиоца.

Имајући у виду наведено, то је Врховни касациони суд оценио да је у поступку који је претходио доношењу пресуде Апелационог суда у Нишу Кж1 637/13 од 27.05.2013. године, учињена повреда закона на штету окривљеног, обзиром да му првостепена пресуда није достављена лично, преко управе КПЗ, те му је ускраћена могућност да евентуално изјави жалбу против првостепене пресуде, о којој би Апелациони суд у Нишу одлучио истовремено са жалбом Вишег јавног тужиоца у Врању, а која повреда закона је утицала на законито и правилно доношење другостепене пресуде, против које је и поднет захтев за заштиту законитости.

Наведена повреда закона предвиђена је и по одредбама новог Законика о кривичном поступку („Службени гласник РС“ број 72/11 и 121/12), обзиром да је одредбом члана 248. став 2. овог законика прописано да се лицима

лишеним слободе писмена достављају посредством завода у којем су смештени, а одредбом члана 246. став 1. законика да ће се окривљеном писмена доставити истицањем на огласној табли суда или, по могућству на интернет страници органа поступка, само уколико се достављање не може извршити преко адресе о којој је окривљени обавестио орган поступка.

Стога је Врховни касациони суд, усвојио захтев за заштиту законитости Републичког јавног тужиоца и укинуо пресуду Апелационог суда у Нишу Кж1 бр. 637/13 од 27.05.2013. године.

У поновном поступку, Апелациони суд у Нишу ће имати у виду примедбе на које му је указано овом пресудом, па ће, након што се окривљеном изврши уредна достава првостепене пресуде, и то преко управе КПЗ у Нишу, бити у могућности да донесе закониту и правилну одлуку.

Са свега изложеног, а на основу одредаба члана 492. став 1. тачка 1. ЗКП („Службени гласник РС“ број 72/11 и 121/12), донета је одлука као у изреци.

Записничар-саветник
Снежана Меденица,с.р.

Председник већа-судија
Невенка Важић,с.р.